

<https://doi.org/10.53656/bel-2026-1s-9>

ЖЕНСКОТО ПИСАНЕ В СЪВРЕМЕННАТА ЮЖНОСЛАВЯНСКА ПОЕЗИЯ

Елена Дараданова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Резюме. Изследването се фокусира върху женското поетическо творчество в южнославянските литератури през първите десетилетия на XXI век. Обект на наблюдение и съпоставка е женският лирически дискурс в страните от славянския юг, с акцент върху българската, хърватската и сръбската женска поезия. Отправна точка на проучването са формираните представи за женско писане в южнославянски контекст. Целта на изследването е да съпостави основни тенденции в женското поетическо писане и да дискутира общите или национално специфични черти на съвременното женско творчество в съответствие с културните контексти, в които възниква. Съвременната женска поезия се анализира през призмата на открити поетически модели, основани на начините на конструиране на женския субект, специфична проблематика, тематичен диапазон и др. Поетическите явления се анализират двупосочно: спрямо предходните от края на XX век и в синхронен план. Изследването обръща специално внимание и на въпроса за възможното формиране на женски поетически канон. В тази връзка се анализира и антологийната продукция от междувековието и първите десетилетия на XXI в.

Ключови думи: южнославянска женска поезия; женско писане; феминизъм; антологии

Съвременната южнославянска женска поезия, особено от последните десетилетия, се отличава с голямо разнообразие. В южнославянски контекст се наблюдава поетически плурализъм, както и тенденция към отслабване на политизацията на женското писане. Могат да се отграничат водещи поетически модели, които отразяват различни начини на изграждане на женския лирически субект, характерна проблематика, тематичен обхват и други отличителни белези.

Литературата на прехода в отделните страни носи специфични национални характеристики, формиращи под въздействието на конкретни историко-политически обстоятелства. Важно е да се отбележи, че в компаративен план варирането на хронологичните граници на прехода в различните национал-

ни контексти води до синхронни или разминаващи се литературни явления. Обобщено, става дума за процеси, чието начало се поставя през 90-те години, макар в някои страни те да се проявяват по-осезаемо в началото на новото хилядолетие. Преходът оказва влияние върху литературата най-вече в две посоки: от една страна, чрез подчиняването ѝ на пазарните механизми се възпроизвеждат модели на писане, отговарящи на новите вкусове на публиката, от друга – разширяването на книгоиздаването с множество нови издателства води до увеличаващ се брой автори, които успяват да публикуват своите книги. Това благоприятства видимостта на женското писане, включително и в неговия поетически вариант – съществуват издателства с политики, отворени към женското поетическо творчество. През последните десетилетия в южнославянските страни, като цяло, се наблюдава „бум“ на постфеминисткия роман, за чиято популярност допринася медийната реклама. Женската лирика също има интензивно медийно присъствие, но нейното промотиране се ориентира и към други практики с оглед на специфичната ѝ читателска аудитория. Характерно явление в южнославянски контекст през последните десет години е медийното фокусиране върху отделни личности, което отразява променения статус на женската поезия и подкрепя твърдението на Д. Джурич (Ђурић, 2021) за тенденция към женскоцентричен модел на съвременната поезия през последните десетилетия в част от страните от региона.

Настоящата статия използва съпоставителен анализ с цел да изведе аналогични или националноспецифични явления в южнославянската женската поезия от първите десетилетия на XXI век, с акцент върху българската, сръбската и хърватската литература като репрезентативни за литературната ситуация в южнославянските страни. Макар изследването да коментира и тенденции в други страни от южнославянското пространство, пълната съпоставка на всички явления би надхвърлила обема на настоящия текст, поради което е необходима редукция на анализиранията явления. Поради същия факт във фокуса попадат предимно поетеси, афирмирани през 90-те години на миналия век, както и отделни представителки на новото поколение, чието творчество се свързва с началото на XXI век.

1. Женско писане: феминизъм и женско творчество

Очертаната културна ситуация несъмнено способства развитието на женското писане и неговото по-решително налагане в националните литератури – често чрез различни феминистки проекти, които възникват в някои от страните още през 80-те (напр. в Хърватия), а в други – през 90-те години на XX век. Част от тези инициативи остават активни и през първите десетилетия на XXI век. Вариативността на женската литературна продукция в южнославянски контекст неизбежно поставя въпроса за формираните представи за женско писане. Терминът първоначално се свързва с постановките

на френския феминизъм и тази представа намира потвърждение в поетически текстове от 90-те години, които възникват във връзка с появата на феминистки движения и развитието на гинокритиката. Е. Сиксу (Siksu, 1997) твърди, че задължение на пишещата жена е да въведе жената в литературата. Концептът „*écriture féminine*“ обаче е подложен на критика още при неговото формулиране, като постепенно започва да се възприема в по-широк смисъл. За неговото разколебаване способстват и други явления като развитието на попфеминизма например. За дефиниране на родово определените специфики на този тип творчество се предлагат различни термини като „женска литература“ или „женски гласове в литературата“, които имат по-обобщаващ характер и съответно акцентират върху фигурата на жената автор. Независимо от предложените различни формулировки, терминът *женско писане* е функционален и адекватен спрямо коментираните тук литературни явления. Ето защо, изхождайки от разнообразната поетическа продукция на междувековието и първите десетилетия на XXI век, приемаме за уместно да се направи разграничение между женското писане и „*écriture féminine*“ (в смисъла, в който го дефинират представителките на френския литературен феминизъм); между поетическото писане от женска перспектива и писането, свързано с конкретна феминистка проблематика и ясен ангажимент. Литературният критик Я. Погачник (вж. Pogačnik, 2012) отбелязва подобна диференциация по отношение на съвременната хърватска женска проза, посочвайки липсата на единен литературен концепт или обединяваща платформа през 90-те години и началото на новото хилядолетие. Ясна Котеска¹ също коментира амбивалентната употреба на термина в македонски контекст (Koteska, 2003). Въпреки това понятието продължава да се обвързва до голяма степен с политиките и литературата на феминизма, тъй като през новия век в южнославянските страни възникват нови феминистки инициативи. Според Дубравка Джурич днес в Хърватия и някои други страни от постюгославското културно пространство възниква нов тренд на феминистка поезия. За нея „този феномен е в непосредствена връзка с четвъртата вълна на феминизма и глобалния контекст на разрушаване на демокрацията, възхода на десницата и големите усилия да се премахнат женските права“² (Đurić, 2021, p. 10). За изследователката женскоцентричният характер на новата поезия е неоспоримо явление от 2010 г., но подобна генерализация не е достатъчно релевантна в общия южнославянски контекст.

2. Модели на женско писане в южнославянските литератури през първите десетилетия на XXI век

Десетилетието на 90-те е период на наваксване в българската литература. В този контекст ситуираме и възникналия феминистки проект *Нова женскост*, според дефиницията на Милена Кирова (Kirova, 2023, p. 30), чиито представителки са утвърдени днес авторски имена като С. Чолева, М. Николчина,

А. Личева, Н. Радулова и др. (Kirova, 2023, p. 30). Обвързан с развитието на гинокритиката, той представлява един от важните конституенти на литературната картина на десетилетието в България. През същия период се случва и сръбският феминистки проект, който поставя началото на една стабилна традиция на феминистко писане и феминистка критика, свързана първоначално с Центъра за женски изследвания, впоследствие Асоциацията за женска инициатива (AŽIN). Разликата между двата национални проекта е в първоначалната обвързаност на сръбския с политическата ситуация в страната и с антивоенните женски движения. Характерна специфика на българското женско поетическо писане от 90-те е, че то често се реализира в една постмодерна симбиоза, особеност, наследена и през първото десетилетие на новия век. Подобно явление се наблюдава и в македонската литература (Л. Димкоска). В Сърбия женското писане е ориентирано основно към ероса, езика и сблъсъка на субекта с обкръжаващия го свят. Пример за постмодерна сръбска женска поезия е творчеството на Мария Кнежевич, чиито първи стихосбирки въвеждат андрогинната субектност („Елегични съвети към Юлия“, 1994 г., „Мое второ ти“, 2001) и се вписват в поетиката на постмодернизма. През първото десетилетие на ХХ век обаче се наблюдава и началото на постепенни промени в индивидуалните поетически реализации на женското писане. Ако все още при поетесите на постмодерния феминизъм в началото на века се разпознават характерните специфики на конструирането на женския субект, през второто десетилетие в тяхното творчество се случват редица трансформации както в основния фокус на тяхната поезия, така и в концептуално-поетически план.

Алтернативен модел на женско писане на постмодерния феминизъм през първото десетилетие е неореализмът. Неореалистичните тенденции се проявяват още през втората половина на 90-те години. Така например в българската поезия се появява нова тенденция, която П. Дойнов нарича „нов автентизъм“, свързан със стила на „лекото писане“. Този поетически дискурс, както посочва литературоведът, възниква като алтернатива на постмодернизма и се характеризира с подчертана наративност и сюжетност, предпочитание към автобиографичен разказ, представящ ситуации от ежедневието, изговорени на езиците на всекидневието (вж. Доупов, 2007, p. 259). Терминът „леко писане“ е свързан пряко с женското писане. Симптоматични примери на леко писане са поезията на Кр. Димитрова, на Р. Чернева и др. Близка до българското явление е хърватската женска поезия от междувековието. Традиционната за женската литература тематика и проблематика, включително и феминистката гледна точка, се артикулира през призмата (и езика) на градската масова култура. Допирни точки с „лекото писане“ има т.нар. „stvarnosna roezija“ в хърватската литература, където отново е свързана с женско творчество – сборника на Татяна Громача „Нещо не е наред?“ („Nešto nije u redu?“, 2000). Хърватската неореалистична поезия е обвързана с градското пространство, чрез което кореспондира с урбанистичния

неореализъм в сръбски контекст. Сръбската женската поезия от 90-те и началото на новия век отразява реактуализацията на урбанистичния дискурс като специфика не само на литературния период, но и като опозиция на националноориентираната поезия в Сърбия. Обща за южнославянските неореалистични направления е тенденцията към наративизация на поетическия дискурс.

Третият модел на женско писане се формира от преориентацията от експеримент към интимизъм. В някои литератури като сръбската и хърватската тези процеси се припознават още в поезията от първото десетилетие. В български контекст М. Кирова също посочва стабилна тенденция в женското писане, което „вече е станало редовна проява на женското светоусещане, без да се заявява в концептуално зададени формули и характерни форми на постмодерното преживяване“ (Kirova, 2024, p. 256). Развитие на женското писане в тази посока наблюдаваме в творчеството на редица южнославянски поетеси. Ако съпоставим женското писане в България и Хърватия, ще открием сходна ориентация към теми като детството (А. Личева, О. Савичевич Иванчевич, Е. Рудан); съзряването, женското битие и др. Тялото в различните му поетически интерпретации продължава да бъде постоянна константа в южнославянската женската поезия (Н. Радулова, Н. Топич, Н. Драгичевич и др.), независимо че се концептуализира и изговаря през различни призми на осмисляне на женскостта.

През новия век в хърватски контекст трябва да отбележим появата на поетически сборници, които диалогизират, често през призмата на „кривото огледало“, с литературата на постфеминизма (виж McRobbie, 2004). Тези сборници употребяват дневниковата форма и изграждат различни литературни идентичности на субекта (напр. „Puzzlerojs“, 2006, на С. Ройц и др.). Друга характерна проява е завръщането към концепта на митичното родно в поезията на Е. Рудан, Д. Жилич, както и към митологизациите на рода (М. Херцег). Тези явления оразличават хърватската женска поезия в рамките на забелязаните сходства в тенденциите в женското писане в южнославянските страни.

3. Антологийно представяне на южнославянската женска лирика

Представянето на съвременното женско писане в антологийни подбори е важно както от гледна точка на видимостта, така и от гледна точка на вписването на женския поетически дискурс в цялостната картина на литературния процес. Всеки от различните типове антологии отразява съвременната литературна ситуация и рецепцията на женската поезия в конкретните южнославянски страни. През последните десетилетия се наблюдава тенденция към репрезентация на женското писане в различни типове антологии: такива, свързани с конкретни литературни периоди или направления, джендър-ориентирани антологии, автоантологии. Автоантологията заема особена позиция в литературното поле на новия век, тъй като представлява нов авторски проект, който – както посочва Г. Кръстева – „неизбежно активизира напрегната комуникация между два кон-

текста – индивидуално-авторския и общия литературноисторически“ (Krasteva, 2023, p. 84). От друга страна, тя предполага разпознаваемост на авторския почерк и вече заявено място в съответната литература. Излезлите през новия век автоантологии („Градът на амазонките“ на М. Николчина, „Изкуството да се сбогуваш“ на Акс. Михайлова, „П. С.“ на А. Ристовић и др.) функционират като автономен текст, чрез който индивидуалното женско творчество се заявява като оценностено и разпознаваемо в литературния контекст на новия век.

Обект на съпоставителния анализ са антологията, издадени през първата четвърт на новия век и посветени изцяло на женската лирика. Необходимо е да се отбележи обаче, че в различните южнославянски страни се наблюдават съществени различия в антологийната активност по отношение на женското творчество. За разлика от другите южнославянски страни, в България не се установява особена активност в публикуването на сборници с женска поезия, което означава и липса на достатъчно инициатива за очертаване на женски литературен канон. В тази посока работят единствено тематичната антология „Сто години любов. Българска женска любовна лирика“ (съст. Д. Танев, 2000) и антологията на Албена Вачева „Жената – грешната и святата. Сборник с текстове на български писателки от първата половина на 20. век“ от 2013 г. Публикуваните извън страната два антологийни подбора на съвременна женска поезия – емигрантска поезия и македонски преводен подбор – остават периферни и несимптоматични за българското женско поетическо писане и нямат голямо значение в българска среда. Ако изключим и комерсиалното издание на песенна поезия на издателство „Персей“, българската женска поезия се представя предимно в колективни антологии и панорами. Тази практика доказват и новите издания – „Скритите букви“ (2021), „Писателите на университета“ (2024, съст. М. Фадел), „Стихопади“ (2023, съст. Кр. Александрова и Я. Радева), „Антология на едното стихотворение“ (2024, съст. Ц. Бояджиев).

Първата антология на женската поезия в Хърватия „И стана гора: малка студия за поезията на жените“ (“I bude šuma: mala studija o poeziji žena”) се появява през 2005 г. и е проект на Теа Бенчич Римей. Тази феминистка антология се вписва в засилените тенденции на научно обговаряне на женското творчество в Хърватия. Най-значимият опит за формиране на представа за женски литературен канон се случва в Словения. Амбициозният тритомен проект на Ирена Новак Попов „Антология на словенските поетеси“ („Antologija slovenskih pesnic, 1 – 3“ (2004–2007), обхваща женско творчество от началото на 19. век до 2000 г. Въпреки това сръбските антологии остават най-репрезентативни в южнославянския опит за оценностяване на женско творчество. В сравнение със словенската антология те се ориентират преди всичко към съвременната поезия, като първото издание – „Котките не отиват в рай – антология на съвременната женска поезия“ („Mačke ne idu u raj – antologija savremene ženske poezije“, 2000) на Радмила Лазич, обхваща женско творчество от последните три десетилетия на

XX в. Идеята на подбора е да конструира алтернативен женски канон в рамките на съвременната сръбска лирика. Полифоничността на тази антология представя една доста разнообразна картина на женското писане, но основен скелет на антологията е поетическият урбанизъм. „Дискурсивните тела на поезията: поезия и автопоетики на новото поколение поетеси“ („Diskurzivna tela poezije: poezija i auto poetike nove generacije pesnikinja“, 2004, съст. Даница Павлович) има различна концепция от тази на Лазич. Издател на сборника е АЖИН, което обуславя неговата подчиненост на съответната школа и теоретична ориентация. Д. Джурич определя тази антология като програмна, тъй като сборникът поставя на поетическата сцена съвсем друга поетика (Đurić, 2011, p. 351). Третата антология – „По стъпките на рода, смисълът за ангажиране“ („Tragom roda, smisao angažovanja – Antologija savremene poezije“, 2006) и регионалната „Невидимата зебра: новосадска женска поезия“ („Nevidljiva zebra: novosadska ženska poezija“, 2021) затвърждават тенденцията към ангажирано представяне на сръбското женско писане през новия век. Коментиранияте антологии имат различно значение за очертаване на литературните процеси в Сърбия от последните две десетилетия. Основна роля на легитиматор на женското поетическо творчество имат подборите на Лазич, тъй като тези издания са по-обхватни от гледна точка на тенденции в сръбската поезия.

3.1. Женската поезия на региона: антологии и панорами

Репрезентативно за коментираната антологийна практика е представянето на женско писане от южнославянския или балканския регион. Първият подобен сборник, обвързан с концепта за женското писане, е „Придавам форма на копнежа. Женска поезия от времето на прехода в България, Македония и Сърбия“ (2004, съст. М. Иванова, М. Бояджиевска, М. Вукмирович). Интересът към женската поезия от региона е подновен през 2016 г., когато в Хърватия по инициатива на хърватски поетеси започва издаването на пет тома сборници от панорамен тип – „В мрежата стих“ („U mreži stih“, под ред. на Т. Лемац). Сборниците включват творби на утвърдени поетеси и млади авторки. Целта на сборниците е както видимост на младата женска поезия, така и привличане на вниманието към женското писане в страните от бивша Югославия. Тази традиция се продължава от изданията „Това не е дом – поетеси в миграция“ („Ovo nije dom – pesnikinje u migraciji“, 2017, съст. Й. Анджеловска и В. Требовац), „Региона: антология на регионалната женска литература“ („Regiona: antologija regionalne ženske književnosti“, 2022, съст. Вл. Гордич Петкович) и „Тела и езици в движение: съвременната женска поезия в постюгославските поетически култури“ („Tela i jezici u pokretu: savremena ženska poezija u postjugoslovenskim pesničkim kulturama“, 2024, съст. Д. Джурич). Всички споменати издания включват поезия от Сърбия, Хърватия, Македония, Черна гора, Босна и Херцеговина и Словения и са подчинени на идеята за афирмация на женското писане в постюгославско културно пространство.

Заклучение

Изследването на южнославянската поезия в периода от 90-те години на XX и първите десетилетия на XXI век показва сходни модели на развитие в женско писане. Общ за началото на периода е феминисткият ангажимент, обвързан с постсоциалистическия културен контекст, в който се развива. Друга важна особеност е влиянието на постмодернизма върху женското творчество, което обаче не се представя с еднаква интензивност в южнославянските литератури през новия век. Причина за това е времето разминаване в развитието на литературни явления от постмодерен тип в различните страни. Общи за последните петнадесет години са ориентацията към новия интимизъм, както и тенденциите към различни призми на осмисляне на женското. Същевременно отделните национални модели на развитие запазват специфики, които се свързват с конкретните национални литературни процеси. Антологийната активност спрямо женската поетическа продукция е важен знак на периода, свързан както със статута на женското творчество в съвременните южнославянски литератури, така и с общоевропейски тенденции.

Благодарности и финансиране

Настоящата статия е подготвена с подкрепата на проект SUMMITT № BG-RPR-2.004-0008 на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, свързана с участието в XVII международен конгрес на славистите с доклад на същата тема, за което авторът изказва благодарност.

БЕЛЕЖКИ

1. Ясна Котеска е една от основните изследователки на феминизма и феминистката литература в Македония. Нейната книга „Македонско женско писмо“ (Котеска, 2003) е първото важно теоретично и литературноисторическо изследване върху женското писане в македонския научен дискурс.
2. Преводите на цитати и заглавия са мои. Е. Д.

ЛИТЕРАТУРА

- Дойнов, П. (2007). *Българската поезия в края на XX век*. Част втора. „Просвета“.
- Кирова, М. (2023). *Българската литература през XXI век (2000 – 2020)*. Част I. ИК „Колибри“.
- Кирова, М. (2024). *Българската литература през XXI век (2000 – 2022)*. Част II. ИК „Колибри“.
- Котеска, Ј. (2003). *Македонско женско писмо. Теорија, историја и опис*. Македонска книга.
- Кръстева, Г. (2023). 70-те години в преход към новия XXI век, или паметта на лирическите автоантологии. В: А. Бурова, Б. Минков, Сл. Димитрова

- (съст.). *Преходът след 1989 г. в съвременната българска литература. Сборник с докладите от едноименната научна кръгла маса, проведена на 5 ноември 2021 г. в СУ „Св. Климент Охридски“* (с. 71 – 85). УИ „Св. Климент Охридски“.
- Сиксу, Е. (1997). *Смехът на Медуза*. В: П. Дамянова и др. (съст.). *Времето на жените* (с. 166 – 188). УИ „Св. Климент Охридски“.
- Đurić, D. (2011). *Teorijsko-interpretativni modeli u postjugoslovenskim pesničkim kulturama. Sarajevske Sveske*, 32/33, 333 – 363. <http://sveske.ba/bs/broj/3233>. [15.08.2025]
- Đurić, D. (2021). *Poezija i javna sfera. Treća, XXIII(1)*, 7 – 17.
- Koteska, J. (2003). *Makedonska ženska književnost od asimbolike ka feminizmu. Paradoks biblioteke. Sarajevske sveske*, 2, 159 – 177. <http://sveske.ba/bs/broj/3233>. [15.08.2025]
- McRobbie, A. (2004). *Post-feminism and popular culture. Feminist Media Studies*, 4(3), 255 – 264. <https://doi.org/10.1080/1468077042000309937>
- Pogačnik, J. (2012). *Kombajn na književnom polju. (Proze, pisci, pojave)*. Naklada Jesenski i Turk.

Acknowledgements and Funding

This article was prepared with the support of the SUMMITT project No. BG-RPR-2.004-0008 of Sofia University “St. Kliment Ohridski”, related to my participation in the XVII International Congress of Slavists with a report on the same topic, for which the author expresses his gratitude.

REFERENCES

- Doynov, P. (2007). *Balgarskata poeziya v kraya na XX vek. Chast vtora. „Prosveta“*.
- Đurić, D. (2011). *Teorijsko-interpretativni modeli u postjugoslovenskim pesničkim kulturama. Sarajevske Sveske*, (32/33), 333 – 363. <http://sveske.ba/bs/broj/3233>. [15.08.2025]
- Đurić, D. (2021). *Poezija i javna sfera. Treća, XXIII(1)*, 7 – 17.
- Kirova, M. (2023). *Balgarskata literatura prez XXI vek (2000 – 2020)*. Chast I. IK „Kolibri“.
- Kirova, M. (2024). *Balgarskata literatura prez XXI vek (2000 – 2022)*. Chast II. IK „Kolibri“.
- Koteska, J. (2003). *Makedonska ženska književnost od asimbolike ka feminizmu. Paradoks biblioteke. Sarajevske sveske*, (2), 159 – 177. <http://sveske.ba/bs/broj/3233>. [15.08.2025]

- Koteska, J. (2003). *Makedonsko zhensko pismo. Teoriya, istoriya, i opis.* Makedonska kniga.
- Krasteva, G. (2023). 70-te godini v prehod kam noviya XXI vek, ili pametta na liricheskite avtoantologii. In: A. Burova, B. Minkov, S. Dimitrova (sast.). *Prehodat sled 1989 g. v savremennata balgarska literatura. Sbornik s dokladite ot ednoimennata nauchna kragla masa, provedena na 5 noemvri 2021 g. v SU „Sv. Kliment Ohridski“*, 71 – 85. UI „Sv. Kliment Ohridski“.
- McRobbie, A. (2004). Post-feminism and popular culture. *Feminist Media Studies*, 4(3), 255 – 264. <https://doi.org/10.1080/1468077042000309937>
- Pogačnik, J. (2012). *Kombajn na književnom polju. (Proze, pisci, pojave).* Naklada Jesenski i Turk.
- Siksu, E. (1997). Smehat na Meduza. In: P. Damyanova i dr. (sast.). *Vremeto na zhenite* (pp. 166 – 188). UI „Sv. Kliment Ohridski“.

WOMEN'S WRITING IN CONTEMPORARY SOUTH SLAVIC POETRY

Abstract. The study focuses on women's poetic work in the South Slavic literatures during the first decades of the 21st century. Its object of observation and comparison is the female lyrical discourse in the countries of the Slavic South, with an emphasis on Bulgarian, Croatian, and Serbian women's poetry. The starting point of the research lies in the established notions of women's writing in a South Slavic context.

The aim of the study is to compare the main tendencies in women's poetic writing and to discuss the shared or nationally specific features of contemporary women's poetry in accordance with the cultural contexts in which it emerges. Contemporary women's poetry is analyzed through the lens of distinct poetic models based on the construction of the female subject, specific problematics, thematic range, and other factors.

The poetic phenomena are examined in two directions: in relation to those from the late 20th century and in a synchronic perspective. The study also pays special attention to the question of the possible formation of a female poetic canon. In this regard, the anthology production from the turn of the century and the first decades of the 21st century is also analyzed.

Keywords: South Slavic women's poetry; women's writing; feminism; anthologies

✉ **Dr. Elena Daradanova, Assist. Prof.**

ORCID iD: 0000-0001-8028-6587

Sofia University "St. Kliment Ohridski"

Faculty of Slavic Studies

15, Tsar Osvoboditel

1504 Sofia, Bulgaria

E-mail: elidaradanova@slav.uni-sofia.bg